

L'ordre de detenció de Jordi Pujol Ferrusola, dictada pel Jutjat d'Instrucció número 5 de Madrid, citava, en primer lloc, les investigacions de la UDEF de desembre de 2012 i les declaracions de Javier de la Rosa "en seu policial". Les paraules del financer més popular de finals dels anys 80 apunten als Pujol des del 1995, com ell mateix reconeix en la conversa que li va gravar el Pequeño Nicolás fent-se passar per agent de la intel·ligència espanyola.

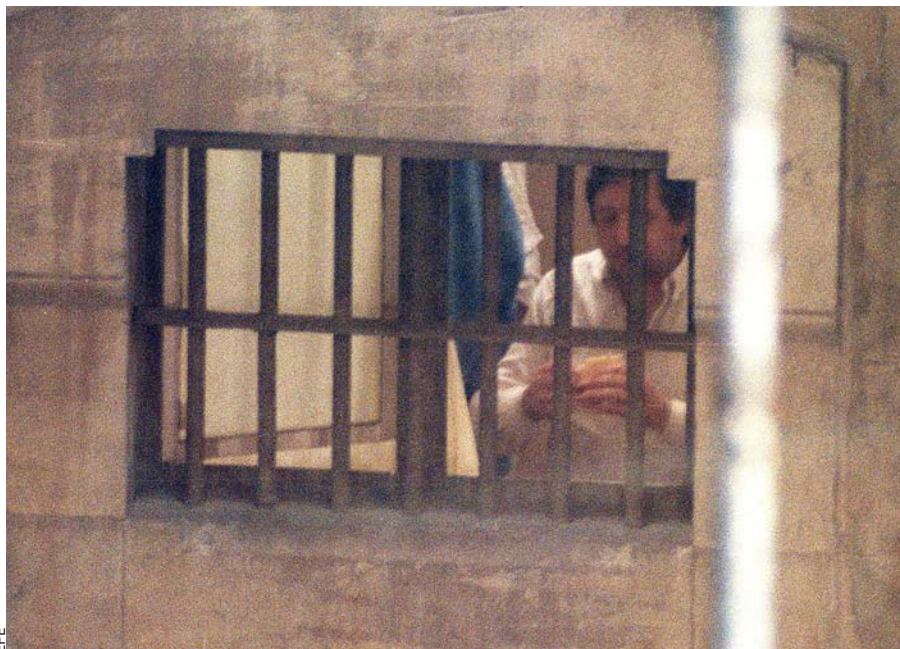
El rei del turó

A començament dels noranta, Javier de la Rosa se sentia el banquer número 1, l'empresari invencible que, des del cim, es podia mirar la ciutat amb ambició sense mesura. Des de dalt de tot del Tibidabo, "l'empresari model" de Pujol, devia taral·lejar el "New York, New York" de Sinatra ("I'm a number-one, top of the list, king of the hill, a number one...") mentre calculava fins a on podria arribar la col·lecció d'empreses que paraven dins del sac del Grup Torras amb l'inesgotable fons d'inversions kuwaitianes.

Després tot se n'aniria en orris. Pujol havia dit que ell era "l'empresari model", però, el 1994, les fotografies de De la Rosa menjant-se un entrepà a la presó Model, les empreses en suspensió de pagaments i la indignació de centenars de petits accionistes van fer patent una altra realitat.

La paradoxa, de fet, és que De la Rosa hagués arribat a ser l'home de confiança de KIO a l'Estat. El seu currículum inicial no era precisament exemplar. Sens dubte devia contagiar una seguretat i una confiança extraordinàries i una habilitat inusual en els complexos escenaris polític i econòmic de la Transició.

El fet és que, per coneixences i amistats, a 29 anys, De la Rosa va rebre, de part de el president del Banc Espanyol de Crèdit, Pedro Garnica, l'encàrrec de dirigir la Banca Garriga Nogués, la branca catalana del Banesto. En aquella època —quan els beneficis de la banca eren més modestos però no tancava ni una caixa d'estalvis— el Garriga Nogués va tenir un forat de 100.000 milions de pesetes per diverses operacions fallides de De la Rosa. Aquest exemple de mala gestió no va ensenyar res a ningú i De la Rosa va continuar el seu ascens meteòric.

EFE

La revenja de l'empresari model

Javier de la Rosa, que Jordi Pujol va qualificar d'"empresari model" als anys 90, s'ha volgut venjar de l'ex-president de la Generalitat per "manca de lleialtat" en donar suport a l'independentisme, segons va explicar ell mateix al Pequeño Nicolás.

Per *Alex Milián*

Mentre encara era al Garriga Nogués, De la Rosa havia començat a fer les primeres operacions amb KIO (Kuwait Investment Office), el fons sobirà d'inversió dels kuwaitians. Aquests degueren quedar tan impressionats que el van fer el seu profeta a Espanya. A les ordres del vice-president de KIO, Fouad al Jaffar, que era a Londres.

La primera empresa que De la Rosa va adquirir per a KIO va ser la paperera Inpacsa i la segona, una altra indústria del mateix ram, la Torras-Hostench, que

dóna nom al grup (al conjunt d'empreses que tindrien KIO com un dels seus màxims inversors).

Entre el 1986, any que deixa Garriga Nogués, i l'estiu de 1987, De la Rosa havia aconseguit per a KIO participacions importants en dues empreses mineiro-químiques, ERT (Explosivos Río Tinto) i Cros, a més de dos bancs, el Banco de Vizcaya i el Banc Central. El juliol de 1987 es va fer pública aquesta ràpida expansió accionarial de KIO i algunes columnes vertebrals de l'economia espa-

MODEL. A l'esquerra, Javier de la Rosa a la presó Model de Barcelona, el 22 d'octubre del 1994. A sota, dos anys abans, en la presentació de la companyia d'oci Grand Tibidabo. D'esquerra a dreta: Modesto Llopis, Joan Piqué, De la Rosa i Manuel de Prado y Colón de Carvajal, administrador privat de Joan Carles I durant 20 anys.

nyola van sentir un calfred d'angúnia. El Banc Central no se'n va poder desempallegar del tot; l'entitat basca va haver de pagar, segons diuen, 5.000 milions de pessetes, per deslliurar-se'n. Els tecnòcrates de l'Estat que intentaren recuperar ERT van fracassar i els privats que volien mantenir Cros, també. De la Rosa va fusionar totes dues empreses en ERCROS, una empresa molt arrelada a Flix, on ha deixat una empremta indeleble sinistrament formada per una muntanya de residus tòxics amagada sota les aigües de l'Ebre. Entre 1989 i 1992, ERCROS va estar dirigida per Josep Piqué, posteriorment ministre d'Aznar.

Torras es va anar fent grossa com una immensa bola de neu, però les sentències judicials posteriors suggereixen que

era més aviat una gran bombolla plena de res. A Ercros i les papereres, s'hi va sumar Grand Tibidabo i després Tibigardens, un projecte megalític a construir a Vila-seca i Salou, un premi de consolació després de la decisió de Disney d'ubicar el seu Eurodisney prop de París, i no a la costa catalana. Aquella llavor inicial de Port Aventura va reunir el 1993 Jordi Pujol i Javier de la Rosa en una nova imatge de concòrdia entre la Generalitat i els petrodòlars...

Jordi Pujol ho recorda d'aquesta manera en les seves *Memòries (Vol. II, Temps de Construir)*: "Vaig parlar-ne amb la Caixa, que no hi va tenir interès, i quan semblava que ningú volia embranchar-s'hi va aparèixer finalment el financer Javier de la Rosa. En De la Rosa, re-

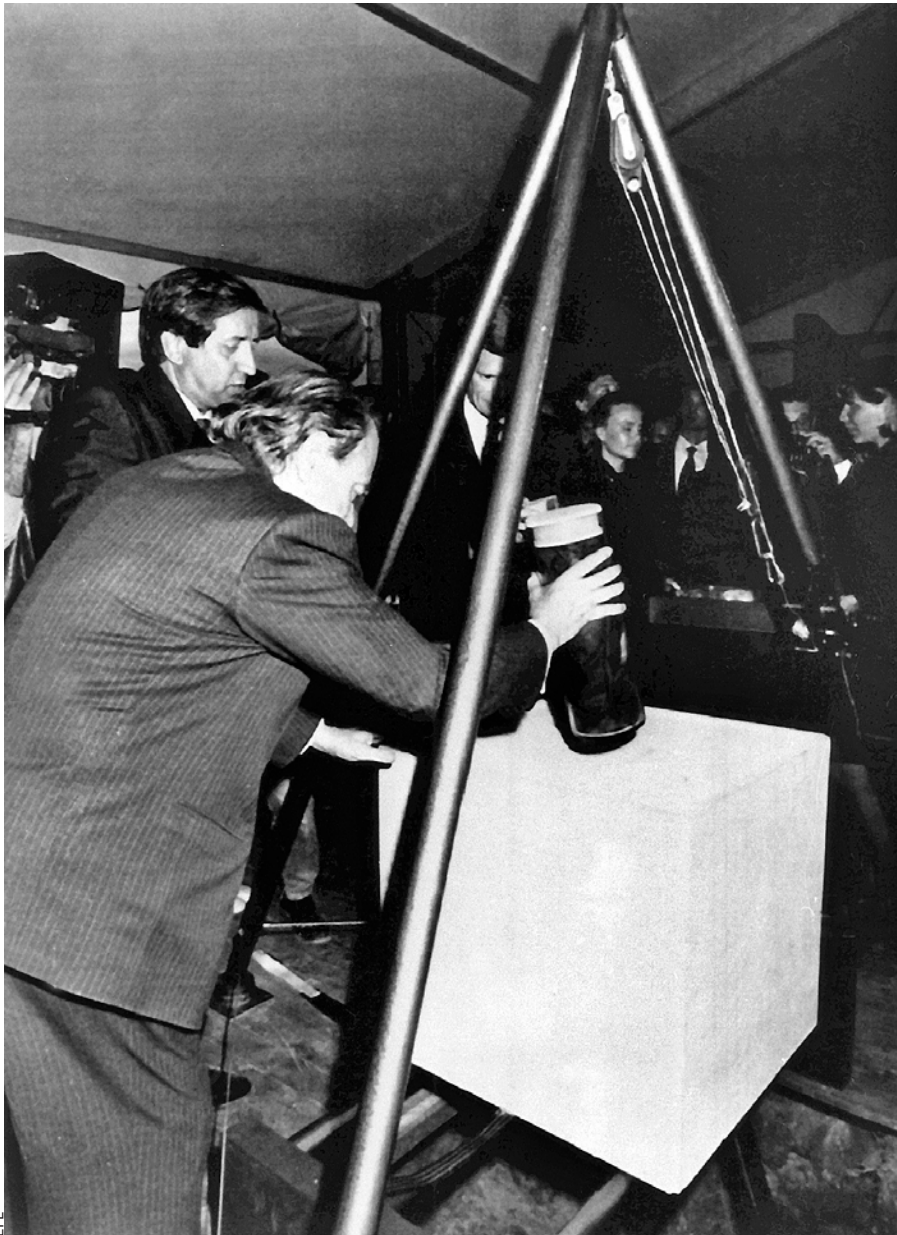
presentant en aquell moment de la KIO a Espanya, es trobava en el punt més alt d'èxit i poder. Disposava de molts recursos per fer inversions. En el cas de Port Aventura, que és com es va dir el parc d'atraccions en ser inaugurat l'1 de maig de 1995, la seva intervenció va ser absolutament decisiva. Més tard, en De la Rosa se'n va haver de retirar però al principi va salvar i va tirar endavant una instal·lació recreativa i turística que ha estat molt beneficiosa per al desenvolupament d'algunes comarques tarragonines i per al turisme català en general".

Aquell 1995 De la Rosa "se'n va haver de retirar" perquè ja estava investigat, i havia passat per presó, per apropiació indeguda i delictes fiscals en el cas Grand Tibidabo, una causa que acabaria →

Col·locació de la primera pedra de TibiGardens, que acabaria convertint-se en Port Aventura. Jordi Pujol, president de la Generalitat, en primer terme, i darrere d'ell, Javier de la Rosa. 27 d'abril de 1992.

Javier de la Rosa arriba al jutjat per declarar per segona vegada sobre el cas Grand Tibidabo. Imatge del 2 de novembre de 1994.

→ en condemna de tres anys de presó pel primer delictes (i absolució pel segon). Seria només el primer d'un rosari de judicis que també el condemnarien per la desfeta del Grup Torras, que va enganxar milers d'accionistes de les papereres ICSA-INPACSA i per estafa als propietaris de KIO.

DE LA ROSA DIU QUE VA DENUNCIAR PUJOL PER “MANCA DE LLEIALTAT”. ÉS QUAN VEU QUE “ENTRA DE PLE EN L'INDEPENDENTISME”

El mateix any que s'inaugurava Port Aventura, De la Rosa declarava contra Pujol per primera vegada. A pesar d'explicacions posteriors sobre el seu suport al president, De la Rosa és clar en la seua conversa amb el Pequeño Nicolás el setembre de 2014: “Això del Jordi Pujol pare i Jordi Pujol fill està en actes judicials des del 1995, quan jo ho vaig dir. No ho entenc”. De la Rosa no entenia per què no s'havia investigat més sobre un cas que ell havia posat sobre la taula vint anys abans.

Després opinarà que hi ha hagut un pacte de silenci: “Això fa olor de pacte d'Estat: Pujol haurà amenaçat de venir al Parlament i contar coses. Pujol sap moltes coses, de l'època Suárez, González i Aznar —d'Aznar, sobretot— i de Rajoy, que era ministre d'Administracions Públiques d'Aznar i era íntim de Xavier Trias i despatxava amb ell, quan era Conseller de Presidència de Pujol”.

Memòries selectives

L'ex-president Jordi Pujol, com en totes les seves memòries, mira d'esquivar els temes polèmics i parlar en positiu. En totes les seves *Memòries* (tres volums) només dedicarà un paràgraf més a De la Rosa: un fragment que intenta explicar per què, en el seu moment, va qualificar el financer d'“empresari model”. És aquest: “Se m'ha retret molt —explica Pujol— que en un moment determinat jo fes un elogi d'aquell empresari i financer que al cap del temps acabaria tenint greus problemes judicials. En De la Rosa era un home mal vist en els ambients polítics de Catalunya i, en part, en els econòmics, però en aquells anys va rescatar més d'una empresa, algunes transitòriament i unes altres definitivament. Entre les que va salvar i encara funcionen hi ha Electroquímica de Flix, que és com dir el poble sencer de Flix. Sense ‘la fàbrica’, com els flixanencs [sic] anomenen l'empresa, la població hauria caigut en una decadència dramàtica. I Port Aventura, amb tot el que després ha significat, també. Jo no puc deixar de reconèixer-ho”.

EFE

El distanciament de Jordi Pujol en les seves memòries contrasta, lògicament, amb les paraules de De la Rosa sobre ell. Curiosament, abans de sincerar-se i dir que ja havia denunciat Pujol el 1995, De la Rosa —davant d'un jove que ell pensa que és del CNI— justifica les denúncies sobre l'ex-president de la Generalitat per lleialtat a la pàtria. Una lleialtat a Espanya que, segons explica, el porta a discutir amb tota la seva família: “El seu fill Oleguer [Pujol Ferrusola] és íntim amic del meu fill, com un germà, per això no he volgut jo... Però per això mateix tinc un embolic a casa; fa dos anys que a casa estan empenyats amb mi per aquest afer de Pujol. Perquè jo ho vaig fer per lleialtat. Al marge dels diners, per lleialtat. Sobretot per la manca de lleialtat de Pujol [i Soley]. Jo vaig portar, en nom d'un grup de bancs, del 80 al 85, i després amb el KIO fins al 94, tot el finançament que necessitava Convergència. Ho pagava jo. A Miquel Roca i a ell direc-

tament. Els vaig donar fins a 4.500 milions de pessetes de societats que se'm van donar a mi perquè Convergència fos l'equilibri, per la no entrada de l'independentisme. Quan veig que aquest home, no només hi entra de ple, en l'independentisme sinó que, a més, m'amenança a mi directament, és quan vaig a denunciar-lo”.

En la mateixa conversa, De la Rosa reconeixerà haver mantingut diverses converses amb persones implicades en les investigacions sobre Pujol. A alguns els posa noms i cognoms: Jorge Fernández Díaz (“De Jorge Fernández, no t'en refiïs”, “Penseu que Jorge Fernández va estar a sou de Pujol fins que Rajoy el rescata el 1996 i el fa secretari d'Interior”) o el fiscal Jiménez Villarejo (“Amb Villarejo no parlem perquè és un tipus perillós que us ha venut a tots: Cospedal, Moragas, la vice-presidenta, Senillosa, etc. Ha explicat totes les reunions amb vosaltres. Me les ha explicat a mi!”).

Però De la Rosa també ha parlat amb funcionaris de diversos departaments i instituts dels àmbits policial i judicial, si bé no aclareix en cap moment qui han estat els seus interlocutors o d'on procedien exactament: sí que descarta el CNI en el cas de les denúncies contra Mas i Pujol per comptes a Suïssa (“El CNI no es va voler embrutar les mans i van venir uns bèsties”) i sí que cita la UDEF (la famosa Unitat de Delictes Econòmics i Fiscals): “Quan va sortir el tema de la UDEF, [Xavier] Trias em va fer un *whatsapp*, que no he conservat, que em deia que li havia dit Jorge Fernández que jo estava col·laborant amb el PP i amb un comissari de policia per fer un informe. Llavors em vaig empenyar perquè Jorge Fernández l'hi havia dit”. Aquesta *col·laboració* que De la Rosa reconeix aquí és la declaració que se cita en l'esmentada ordre de detenció de Jordi Pujol Ferrusola pel jutjat número 5 de Madrid. ●